

Eigen Krabbels

Maandblad van het Mannenkoor ZWK

Editie november 2020

[ZWK WEBSITE](#)

[zwk lied](#)

**Karel de
Colvenaer:**

**van
koorknaap,
naar dj,
naar
politieagent
en naar
rockcarrière**

Een merkwaardige carrière en een prachtige na-carrière, dat is het minste wat je kan zeggen van Karel de Colvenaer, de 65-jarige ex-zanger bij de ZWK. Volgens de officiële info begon hij als ‘koorknaap’. Eigenlijk een correcte omschrijving. Zijn oud-leraar Marcel Van Herbruggen bracht hem niet alleen bij onze kring, maar hij was ook de man die Karel leerde hoe je best als dj de plaatjes op een goede manier na mekaar bracht. Het zou hem later uitstekend van pas komen, want muziek was nu éénmaal het ‘tweede leven’ van Karel, die ruim dertig jaar bij de politie werkte. Maar dat is dan weer een ander verhaal. Maak kennis met een ex-zanger, die nog altijd gepassioneerd is door muziek en – als Corona het toelaat – nog wekelijks optreedt met zijn rockgroep.

We proberen het een beetje chronologisch te houden.

Geboren in 1955 en aanvankelijk woonachtig op de Frankijklei – het ruime gebouw waarin nu Withaecx gevestigd is – leek het logisch dat hij aan de overkant van de straat in de school van de jezuïeten terecht kwam. Maar toen bij een eerste kennismaking bleek dat zijn vader automecanicien was, bleek er plots geen plaats meer in het O.-L.-Vrouwcollege. En dus werd het Sint-Norbertus en daar heeft Karel maar zelden spijt van gehad.

“Ik begon in het eerste studiejaar bij Marcel Van Herbruggen en in het zesde werd hij opnieuw mijn titularis. Tweede studiejaar: meneer De Boodt, derde: meneer Weyers, vierde: meneer Haderman, 5de meneer Moonen, 1ste middelbaar: meneer Herweijers, 2de middelbaar: meneer Van de Poel, 3de middelbaar: meneer Lermytte, 4de: meneer Duysburgh. Omdat ik zanger was, werd ik daarvoor blijkbaar extra streng behandeld, ik kon niks goed doen en ik mocht het jaar overdoen. Ik heb dan nog twee jaar Sint-Lodewijk gedaan en zelfs even geproefd van de A1 informatica, maar ik had geen zin meer in verder studeren.

Bovendien moest ik in 1974 in het leger. Ik was verzot op boten en dus vloog ik bij de luchtmacht. Ook een blauw uniformpje. Maar na één week opleiding in Koksijde, moesten wij bij de boeren gaan helpen. Hun oogst was door zware regens helemaal vernietigd en wij moesten mee redden wat er te redden viel. En nadien vloog ik naar Duitsland: Krefeld, waar nog een stel atoomkoppen bewaard werden.

Maar vooraleer ik in het leger ging, hielp ik mijn vader in de wijnfirma waar hij tewerk gesteld was. Leuk: met de vorklift maneuvreren, declareren en vooral als leverancier van wijnen en likeuren leren drinken met de klanten. En ik had intussen op aanraden van mijn moeder ook meegedaan aan een examen voor politieagent bij de stad Antwerpen.”

Politie

“Aangezien ik ook een A2 boekhouden had behaald, kon ik na mijn legerdienst dadelijk beginnen bij een firma uit Kruibeke, die parket legde. Maar ik stond voor een dilemma, want ik kon ook bij de stad beginnen als politieagent. ‘Als je daar kunt

beginnen, dan moet je niet twijfelen,' nam die baas uit Kruikeke mijn twijfels weg. Ik dus bij de politie."

Karel de Colvenaer bleef er tot hij 55 jaar werd. "Ik doorliep er heel wat afdelingen: radiokamer, verkeerskamer, verkeersregelkamer, in patrouille gereden, maar door een onervaren chauffeur een zware knal meegemaakt, waardoor de milt gescheurd geraakte. En dus verzeilde ik naar administratieve taken, waar ik weliswaar mijn shiftpremie verloor. Ik belandde dan op de dienst 'exploten' en deden er grotendeels het werk van deurwaarders, tot dit wettelijk werd afgeschaft. We zaten dus met vier man zo goed als te niksen: wafels bakken, pannenkoeken maken, ieder om beurt..."

Ik kon het niet meer aanzien en stapte naar de personeelsdienst, waar ze eigenlijk niks wisten van de hele toestand. Ik kreeg dan een job bij de preventiedienst: aan jongeren les geven over drugs- en alcoholpreventie. Dat deed ik graag, maar ze stuurden me later naar een andere administratieve dienst, waar ik begroet werd met de woorden: 'Hier staat de computer, daar kan je de gazetten lezen en ginder kan je koffie zetten...'

Ik bekloeg me daarover bij de bedrijfsdokter. Die bekeek me even en hij concludeerde: 'Jij hebt een 'burn out'. ' (*giert het uit*) Ik moest om de drie maanden teruggaan naar die dokter. Intussen hadden collega's me wel eens zien gitaar spelen bij een optreden van ons orkestje en daar werden wat vraagtekens bij gesteld. Maar daarmee vingen ze bot bij de dokter. 'Hoeveel ziekte-dagen heb je nog te goed? Twaalfhonderd? Achthonderd? Daar komt bij: jij MOET gitaar spelen in het kader van jouw revalidatie.

Nadat ik een jaar in 'burn out' zat, kreeg ik bezoek van de personeelsdienst, bij wie eigenlijk niemand wist wat er precies aan de hand was. Zij bezochten plichtsmatig alle personeelsleden, die meer dan een jaar afwezig waren. Ik heb het ze dan uitgelegd en we kwamen overeen dat ik op 55 jaar met pensioen mocht gaan. Het was wel niet echt de manier waarop ik had willen afscheid nemen van mijn collega's. Ook achteraf zijn er nooit meer contacten geweest. Jammer!"

Wandelkring

Vooraleer we aan zijn latere muzikale esbattermenten beginnen, even terug naar de periode waar hij met bijzonder veel genoegen op terug blikte: die van de Wandelkring. Hij kwam er terecht in de vriendenkring van leeftijdsgenoten zoals Fons Carpentier (die later trouwens met Karels zus Marleen trouwde), Leo Segers, Patrick Spruyt, Fred en Leo Jacobs...

“Het begon nochtans in mineur. Op de bezoekdag van mijn eerste kamp weende ik tranen met tuiten om toch terug mee naar huis te mogen. Dat was dan ook de enige keer, wees gerust. Ik herinner me immers nog heel veel leuke momenten. Op de kampen leerde ik o.a. Guido de Graeve kennen, die nooit af gaf. In ‘dikke Bertha’ ging het zelfs tot bloedens toe. Maar anderzijds was hij ook een ‘crack’ in het in mekaar knutselen van allerlei apparatuur voor o.a. poppenkast Paljas.

Via verschillende soorten radioknoppen slaagde hij erin om voor elke scène een andere kleur uit zijn apparatuur te voorschijn te toveren. Was het met de poppenkast veel lol met de hoger genoemde vrienden en ook met Jefke Vlaeyen, dan werd er op het kamp uitgekeken naar het jaarlijkse kampvuur. Ook hier veel pret met Walter Bresseleers en ik dacht dat we ook ooit Julien van Ael uit de gracht hebben moeten redden op weg naar onze kampplaats, toen hij over kop gegaan was door een tak in zijn voorwiel en met een gebroken kaaksbeen moest afgevoerd worden.

Foto:

Tijdens een bezoek op een kamp te Kasterlee Karel, diens moeder en zus alsook Leo Jacobs.

Het beste voor mij was de ganse maand augustus in Lille, waar we heel de maand zonder veel zorgen rondhotsten. Achteraf gezien soms wel niet zo'n gezonde bezigheden als gaan zwemmen in een vijver met beschermde forellen of in de Nete. Ik herinner me ook de Herman Jacobs' ZEMIR (merk) sigaretten – zijn zenuwsigaretten zeg maar, waarvoor we een putje maakten. Maar als hij begon met vertellen, luisterden we met grote oren in een grote put met een dak erop waar we met zijn allen konden in zitten. Want vertellen kon hij als de besten.

In de paasvakanties waren er de Vierdaagsen, waarin we heel Vlaanderen leerden kennen en overnachtten in slaapzalen van scholen of kloosters. Eigenlijk wandelde ik niet graag, maar als we de kerk van onze eindbestemming zagen, dan wisten we dat het nog maar vijf kilometer was en dan ging het plots beter. Ook de 'grote kampen' waren steeds een belevenis. In 1969 maakten wij in Echternach op een tv-scherm de eerste landing op de maan mee. En dan verder onze wekelijkse tochten en babbels op de hoogzalen, met heel veel respect voor orgelist Jos Lissnijder in Sint-Jacob.”

Mieke Vogels

Maar op een bepaald moment kreeg Karel het bericht van meneer Duysburgh dat hij op zijn aanwezigheidsrapport geen 60% meer haalde. “En dus ben je niet langer meer welkom als lid van de ZWK, kreeg ik te horen. Ik ben dan nog drie jaar bij de scouts van Sint-Jacob beland, maar ik had daar weinig connecties met de andere leden. Ik zat bij de verkenners en ik werd nog leider bij de Jins, waar ik kennis maakte met Mieke Vogels, die toen leidster was van de gidsen. Niet echt een speciale periode, ware het niet dat we in die tijd met z'n allen naar de grandioze fuiven in de Stadswaag, de toenmalige uitgaansbuurt, trokken.”

DJ

Zijn vrienden van de ZWK liet hij echter niet in de steek. Zeker niet toen er ook in de kelder van het college dansavonden gelanceerd werden. “Eigenlijk heb ik daar geleerd hoe je best dj werd. Wij hadden daar toen ook een techniker van het Sportpaleis zitten, die elke keer wel met een beetje technische rommel afkwam. Op die manier kwamen we aan twee pick-ups. Marcel Van Herbruggen praatte de avond aan mekaar en hij leerde me hoe ik twee platen met mekaar kon combineren. Niet altijd de muziek die je zelf graag hoort, maar de plaatjes waarop de aanwezigen dansten.

Via een vriendin van mijn zus leerde ik ook mijn eerste vrouw kennen. Zij schonk mij een schat van een dochter, die me intussen grootvader maakte met Marcel (nvdr mooie naam) 4 jaar, Suzy 2 jaar en Fons 8 maanden. Er komt dus al wel eens babysitten bij te pas, hoewel Londerzeel niet zo heel dichtbij is. Ik werk intussen ook nog twee dagen in de week voor een leasing-firma in Aartselaar, waardoor ik zowat het hele land rondreis. Leuk!”

Karel,
Leo en Fred Jacobs,
musiceren tijdens een
schoolfeest in het Sint-
Norbertusinstituut.

Muziek

We zegden al dat Karel ook zijn hart verloren had aan muziek. Hoe ging dat verder na de ZWK?

“Mag ik eerst zeggen dat ik bij de zangers geleerd heb hoe je met kopstem kan zingen en in de maat moet blijven en vooral niet zakken in toon (woorden van Duysburgh zaliger: “niet zakken Franske”. Waarom Franske wist niemand...) . Maar los van het zingen, had ik ook interesse in instrumenten. Ik volgde drie jaar notenleer in Borgerhout, waar ene Cassiers – volgens mij ooit verbonden aan de ZWK – les gaf. Ik volgde ook één jaar klassieke gitaar bij een heel strenge leraar. Op het einde van het jaar haalde ik 96%, maar hij zei: ‘Je begint best met iets anders.’

Ik volgde zijn advies en ik koos voor Hammond-orgel. Waar ik dat leerde? In de winkel over de opera op de Frankrijklei. Met tien leerlingen die het allemaal probeerden o.a. via een koptelefoon. Ik heb dat een paar jaar gedaan, maar toen kwam de glorie tijd van de fuiven en de bonte avonden. Ik ben dan vijftien jaar dj geweest. Nagenoeg alle weken twee tot drie optredens per week. Trouwfeesten ook. Ik herinner me nog dat ik de trouwfeest van Marc Coremans gedaan heb. Gouden tijden: ik verdiende er meer mee dan via mijn werk. Maar ook bij het draaien van de plaatjes kwam er heel wat werk kijken. Mijn vrouw was erbij om sommige plaatjes te zoeken, maar ik deed daar mijn goesting, al keek ik natuurlijk steeds naar hetgeen het publiek wilde. Ze moesten dansen, hé!

Na vijftien jaar heb ik alles verkocht. Ik moest immers ook meer aandacht besteden aan mijn dochter. Ik kwam toen terecht bij de politiekapel, waar ik samen met één van de professionele dirigenten zowat mee de muziek koos. Als basgitarist - ter ondersteuning van de bastuba's - zorgde ik ook voor wat modernere muziek. Maar tijdens de talrijke taptoes waaraan we meededen was ik de ‘grosse caisse’. Ik was daar de man die het tempo aangaf. Niet onbelangrijk met zo'n grote groep. Wij gingen in het buitenland spelen, waar de muziekkapellen meestal allemaal bestonden uit professionele muzikanten. Wij waren amateurs, maar tijdens zo'n taptoes werd wel alles voor ons betaald. Wij speelden in Duitsland, Nederland, Denemarken, Engeland, Zwitserland, Frankrijk... Twintig jaar heb ik dat gedaan, maar eigenlijk was de daar gebruikelijke klassieke muziek mijn ding niet. Bovendien was er een wissel gebeurd van dirigent en ik zocht naar iets anders. We hadden wel in de opera gespeeld, in de Arenberg, in de Bourla, in de stadsfeestzaal, maar ik hunkerde eigenlijk naar rockmuziek.”

Rock

“En dus ging ik in Burcht eens een try-out doen bij een groep die rockmuziek speelde en op zoek was naar een bassist en drummer. eens luisteren naar een groepje dat rockmuziek speelde. Een goede zanger/gitarist met uitstekende ideeën, zijn vrouw speelde keyboard en ze konden nog wel een bassist-drummer in die rockband gebruiken. Ik hapte toe: rockmuziek uit de jaren '70, dat vond ik heel plezant. Leuk, tot zanger Oswald moest stoppen omdat hij voortdurend geruis in zijn oor had. Uiteraard stopte zijn vrouw ook en dat was het einde van de Rockband Cold Fusion.

Ik ging tijdens het week-end eens luisteren naar het Hoegaerden-Strawberry-café op de Suikerrui. Daar werd iedere zaterdag en zondag 'gejamd'. Iedereen moest dan natuurlijk zijn eigen instrument meebrengen, maar het café zat iedere keer stampvol en we speelden er bluesmuziek, hoewel we dikwijls mekaar niet eens kenden.

Zo leerde ik ook een aantal muzikanten kennen, o.a. een uitstekende Engelse songschrijver John Swift, die ook mee jamde. Een rare bende soms: de bassist was een alcoholieker, de solo-gitarist zat aan de drugs en was doof, de drummer was zat.

En zo kwam het dat ik soms gevraagd werd om in te vallen, meestal voor de bassist, als die weer eens forfait gegeven had. Het was eerder een 'parti plezier', want veel verdiende ik er niet mee en dat jammen was gratis. De bassist werd bedankt voor zijn diensten alsook de gitarist. Ik ben dan definitief de bassist geworden en Luk Van Lieshout (tot op heden nog steeds onze leading gitarist) nam de plaats in van de dove gitarist en zo ontstond de John Swiftband, een covergroep. Dan maakte ik iets raars mee: John Swift ging naar café Lambik aan de Lange Leemstraat en ineens vroeg hij een cola in plaats van zijn gebruikelijke 33'er. De volgende ochtend werd hij dood in zijn flat gevonden: suikerziekte en een 'hypo' gekregen.

Toen zijn we bij Joe terecht gekomen, de man van Marleen Clerckx en de schoonzoon van Willy Clerckx. Een schat van een kerel, die je niet kwaad kon krijgen. Hij was niet gewend om veel op te treden, wij wel. Zo had hij tijdens één optreden eens geen stem en ze vroegen mij om over te nemen omdat ik toch ook wel wat kon zingen. Maar én basgitaar spelen én zingen dat lukte niet bij me.

Karel
en
Joe (met micro)

Op een bepaald moment, na 4 jaar, vroeg Joe om uit te kijken naar een vervanger voor hem; de optredens werden teveel voor hem. Dus op zoek naar een nieuwe zanger-frontman die we vonden via contacten met andere muzikanten. Luc Buys werd de frontman van de John Swiftband waarmee we o.a. bij Rock aan de Dock hebben opgetreden. Toen die ons echter in de steek liet voor een geboekt optreden en liever naar het Sportpaleis naar Mark Knopfler ging luisteren, grepen we naar plan B. We probeerden het met een entertainer die zelfs Fredje Mercury (Queen) kon zingen. Die liep tussen de mensen, dat was een echt showbeest. Hij kende zijn job, maar ook hij ging ten onder aan de joints en zes maal liet hij ons gewoon in de steek.”

Boenk erop

“Dat kon niet bij ons. Toen wij in een café op Linkeroever een optreden geboekt hadden, daagde hij weer niet op. Ik kon toen een groepje in laatste instantie optrommelen met alleen een goede zanger/gitarist en een goede drummer. En dat is nu onze huidige groep, met mezelf als bassist en de ritmesectie van het orkest. Onze nieuwe naam werd ‘Boenk eroep’ en we spelen goede partymuziek van o.a. de Rolling Stones, Hotel California, The Cure, Police, Pink Floyd of The Golden Earing. Wij spelen ermee op festivals, maar ikzelf treed het liefste op in cafeetjes, bijna buik aan buik met het publiek. Dat zijn de dankbaarste optredens. We treden ermee op tot in Nederland toe. Op die manier blijf ik bezig, ik doe het ontzettend graag. Hoe meer, hoe liever, hoewel ik in Nederland eens het ‘compliment’ kreeg van ‘Hey bompa, goed gespeeld, zenne!’ Tja, dat moet je erbij nemen.

Mijn droom is het om ooit eens met deze groep op te treden in Tenerife, Spanje, Curaçao of Engeland. Live muziek. Dat horen ze daar beslist graag. Een soort beroepsmuzikant wil ik niet worden. Ik ga liever op reis van hetgeen we verdienen, ik bezit zes, zeven gitaren en ik speel nog veel te graag rockmuziek met ballen uit de 60’er, 70’er of 80’er jaren. En daar wil ik nog niet zo snel mee stoppen. Ik vind er ook een groot deel van mijn sociaal leven in terug. En jammen doe ik ook nog steeds graag: ze staan soms verbaasd dat ik vlotjes van si-bemol kan overschakelen op g-muziek.

Met ‘Boenk eroep’ repeteren we elke week op donderdag op een zolder in Grobbendonk. De burens hebben zelfs hun kaartavond op donderdagavond verplaatst zodat ze vanuit hun pergola mee kunnen genieten van onze muziek. We kaarten er ook of we luisteren naar andere muziek. Met ‘Cold Fusion’ hebben we eens op Radeske gespeeld: dag en nacht.” *(lacht)*

Hobbies

Als we hem vragen naar zijn hobbies, krijgen we niet in eerste instantie iets over muziek te horen. “Natuurlijk hoor ik bijzonder graag die lekker alternatieve, soms bombastische hardrockmuziek van vroeger: Pink Floyd, Led Zeppelin, Deep Purple, Guns and roses, Yes, Status Quo en zeker Rammstein.

Maar als hobby ga ik regelmatig biljarten in het Sint-Niklaasplaatsje, waar vroeger poppenschouwburg Van Campen optrad. Ik ga ook graag zeilen met een Catamaran en ik kan ook duiken. Al zes jaar ben ik daarvoor naar Curaçao getrokken. Ik kan ook waterskiën en surfen. Voor mijn 65ste verjaardag wilde ik een groot feest, maar daar stak Corona een stokje voor. Op mijn bucketlijst stond toen een ballonvaart of een vlucht met een zweefvliegtuig. Ik wil zeker ook nog wel eens een yacht huren en daarmee op de Nederlandse kanalen rondtoeren. Ik mag dan wel 65 jaar zijn, maar ik zit nog boordevol ideeën.”

Volg Karel op instagram 'boenkeroep'.

Knapen in 625 lijnen

In Gazet van Antwerpen 29 december 1956 schreef een zekere VIDEO het volgende:

‘Tenslotte een lofwoordje voor de muziekkeuze. Jammer dat het knapenkoor niet smetteloos zong. Liever had ik de jongens niet op het scherm gezien; ondertussen kon een filmstrook met stemmige natuuroptnamen worden afgerold.’
Het ‘knapenkoor’ was dat van de ZWK.

Op tweede kerstdag van het jaar 1956 had het een tv-uitvoering van Timmermans’ toneelstuk ‘En waar de ster bleef stille staan’ muzikaal opgeluisterd. Het klinkt fraai, maar dat opluisteren hield niet meer in dan het zingen van een paar kerstliederen.

Smetteloos of niet, die knapen beleefden dé dag van hun prille leven.

In de vroege ochtend hadden ze met hun dirigent-pastoor de trein genomen naar Brussel – een markante breuk in hun dagelijkse sleur – en vandaar de tram naar Schaarbeek.

Daar bevond zich in een doordeweekse straat een gebouw met achterin een enorme ruimte die op het eerste gezicht ooit nog als opslagruimte of misschien zelfs als bioscoop dienst had gedaan.

Voor het gebouw stond een uit de kluiten gewassen wagen geparkeerd met antennes op het dak. In de wagen zaten enkele mannen die keken naar flikkerende, minuscule schermpjes. Het anonieme gebouw en de wagen vormden samen een studio van de Vlaamse televisie, in het artikel van VIDEO ‘Sonart-studio’ genoemd.

De uren die nog restten voor de uitzending 's avonds werden besteed aan de generale repetitie. Voor hen hield die hele ceremonie niet meer in dan het eindeloos post vatten op een podium in een hoek van de 'studio' en het terloops doornemen van hun repertorium op een teken van de muzikregisseur Mark Liebrecht, een beroemdheid in die dagen. Dat laatste gold ook voor de regisseur van het stuk, Fred Engelen en de meeste leden van de 'cast' met kleppers als Luc Philips, Ward De Ravet en Paul Cammermans. (De nummers één en twee in het rijtje zouden later nog dorpsgenoten van één van de knapen worden.)

Voor en na hun beperkte bijdrage hadden ze dus ruim de tijd om al die notoire figuren aan het werk te zien en hun kunstjes fluisterend en buiten het oorbereik van mijnheer Liebrecht van de nodige commentaar te voorzien.

Na de 'generale' voltrok zich een vreemd ritueel.

Dat speelde zich af in de schminkkamer waar de gezichtjes van de knapen met een gele substantie werden ingesmeerd. Dat was, zo kregen ze horen, om het wit beter tot zijn recht te laten komen op het zwart-witmedium.

Zo bijgewerkt trokken ze dan, als een uit hun quarantaine ontsnapte bende leverlijders, de koude vriesnacht in op zoek naar een goedkope eetgelegenheid. Die vonden ze en het hoeft geen betoog dat ze in betreffend etablissement heel wat bekijks hadden.

Met hun leider-pastoor moet het zwart-witcontrast uitbundig geweest zijn. Dat contrast werd nog versterkt toen op een bepaald moment de directeur van Sint-Norbertus, mijnheer Keyzer – uiteraard ook een zwartrok – onverwacht zijn opwachting in de eetgelegenheid maakte.

Het programma werd rechtstreeks uitgezonden, want zo ging dat in die tijd. Van knip- en plakwerk was dus geen sprake, zodat van het 'niet smetteloos' later geen 'vlekkeloos' kon gemaakt worden. Maar daar lieten die knapen, in de beste traditie van hun Kring, hun slaap niet voor.

En terwijl in de Vlaamse huiskamers de kijkers een goede nacht werd toegewenst en de eerste noten van de Brabançonne op hun toestel weerklonken, spoorden de jeugdige tv-sterren met nog enkele veegjes contraststof achter de oren en in de wimpers terug naar huis.

Ze ontpopten zich op de trein tot heuse specialisten in de diverse trucs en technieken waarvan de tv-makers zich bedienden en daarbij schuwden ze begrippen als 'superpositie' en andere dure woorden niet.

Zo raakten ze ook niet uitgepraat over de truc met de miraculeuze verdwijning van het beeldje van de Moeder Gods. Terwijl Suskewiet, Pitje Vogel en Schrobberbeek voor haar knielen, knielt als het ware ook de camera achter hen. Wanneer ze zich, samen met de camera, terug oprichten staat het beeldje niet meer op zijn voetstuk.

Een wonder!

Een wonder van techniek in die pioniersdagen: tijdens de knieval van de armoedzaaiers én de camera had een lenige inspiciënt – weer zo'n duur woord – op zijn tenen vliegensvlug het beeldje weggegrist. In de krant werd het een 'regie-vondst' genoemd.

'Bert Janssens heeft er goed aan gedaan De Ster terug voor de camera te brengen.

Bij tienduizenden gezinnen bracht hij aldus stil, ingetogen geluk, waaraan ons volk, in deze lawaaiërijke tijd zulke behoefte heeft.'

Zo besloot de recensent van Gazet van Antwerpen zijn bijdrage. Hij had dus de jongens liever niet op het scherm gezien.

Wat de man niet wist: die Bert Janssens was, in toen al lang vervlogen dagen, nog lid geweest van het koor. Zodoende.

Trouwens, bij schrijver dezes lazen ze thuis de Volksgazet.

Een toemaatje

De meeste leden van de seniorenclub, die ook wel eens achteloos de ZWK wordt genoemd, zullen zich beslist nog herinneren dat, toen in 1953 de eerste tv-uitzendingen 'op antenne' gingen, het NIR uitzond op de fameuze 625 lijnen en het Franstalige INR op 819. (Vraag aan een expat naar zijn allereerste indruk over België en men krijgt 'Alles is hier communautair' te horen. Bij die 'lijnen' vallen ze gewoon van hun stoel.)

Het kan niet anders of die leden herinneren zich ook – als ze met het nieuwe medium geconfronteerd werden, want tv was toen een schaars goed – met welk indicatiefje het journaal werd ingeluid. Weten ze ook nog dat het ging om een fragmentje uit Háy János van Zoltán Kodály, The Viennese Musical Clock?

Die Háy János is een prachtige en zelfs grappige opera met weliswaar moderne maar toch zeer toegankelijke muziek. Voor de ongeduldigen bestaan er talrijke suites, de belangrijkste fragmenten uit de opera dus.

Wie in deze bizarre tijden op zoek is naar wat divertissement kan zich verblijden met een Háy die in zijn stamcafé de kroeggenoten trakteert op het verhaal van zijn fantasierijke heldendaden en avonturen.

Op uw eentje het leger van Napoleon verslaan en een Marie Louise, de madame van de keizer, om uw hand laten smeken. Il faut le faire!

Neen, het geeft helemaal geen pas een Háy te onderschatten.

Tuur Engelen is naar de hemel

Wat weinigen onder u zullen weten is, dat de goede, oude vriend in zijn jeugd ook enkele gedichtjes schreef voor "Eigen Krabbels", zo meldde Staf Bontenakel, de toenmalige samensteller van Eigen Krabbels bij het in memoriam van het aprilnummer van 1981. Het gaat hier om de vader van onze ZWK'er Ludo Engelen.

"Het allereerste verscheen in nr 20, van mei 1933: hij was toen 17. We kunnen zijn nagedachtenis niet beter eren dan met een heruitgave van:"

Vrede

Vrede ruist er door de harten,
Vrede, vrede maar alleen.
Waarom pijnen, waarom smarten?
Waarom oorlog en gewezen?
Waarom moord en haat en wenen,
Waarom doodslag, duizend keer?
Zijn uw harten dan toch stenen?
Op en help, breek uw geweer!

Vrede zal het volk regeren!
Vrede op de aarde zij 't!
Vrede is de wil des Heren:
's Heren wille zij gewijd!
Zult g'uw broeder nog vermoorden?
Wilt ge oorlog, grote nood?
Denk aan Christus, aan zijn woorden:
Mensen, broeders, sla niet dood!

Rederijker

Momentje

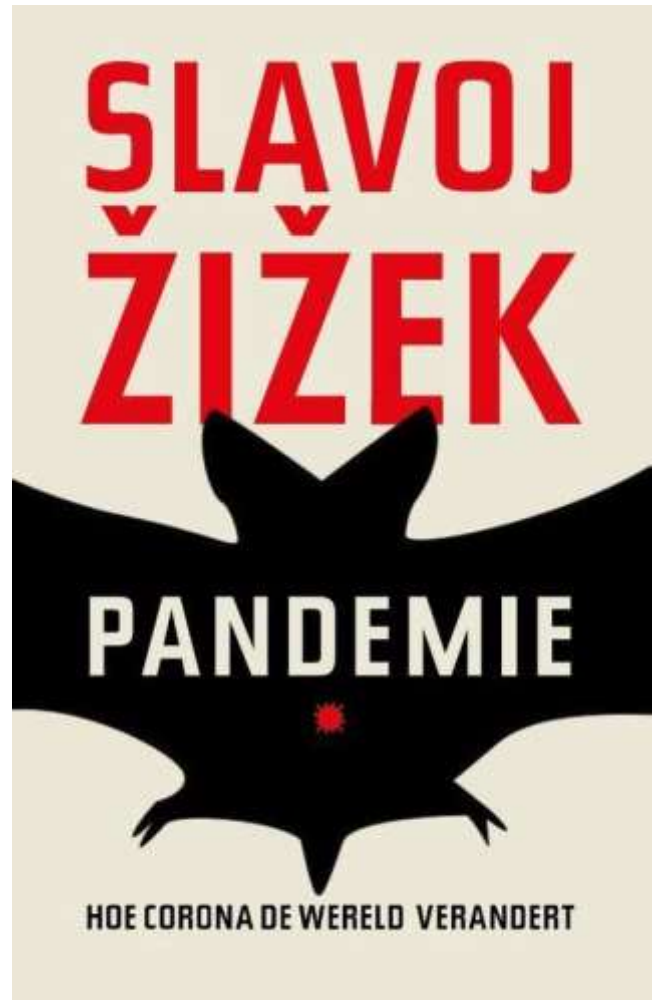
Niet verder scrollen, want

... de coronaviruscrisis is een generale repetitie voor de aanstaande klimaatverandering, de volgende crisis waarin de heroriëntatie van de levensomstandigheden zal worden gepresenteerd als een uitdaging aan ons allemaal, evenals de details van ons dagelijks bestaan die we zorgvuldig zullen moeten leren uitzoeken.
(...)

Er is evenwel een belangrijk verschil. In de gezondheidscrisis kan het waar zijn dat de mensheid als geheel tegen de virussen 'strijdt', zelfs als die geen belangstelling voor ons hebben en ons doden zonder daar specifiek op uit te zijn. De situatie is op tragische wijze omgekeerd als virussen 'strijdt', zelfs als die geen belangstelling voor ons hebben en ons doden zonder daar specifiek op uit te zijn. De situatie is op tragische

wijze omgekeerd als het gaat om de klimaatverandering: deze keer is de ziekteverwekker - waarvan de vreselijke kwaadaardigheid de levensomstandigheden van alle bewoners van de planeet heeft veranderd - helemaal niet het virus, maar de mensheid zelf!

Bruno Latour geciteerd in 'Pandemie', een boek van Slavoj Žižek

Naar U gaat mijn verlangen, Heer.

Het bestuur en de leden van het Mannenkoor ZWK Sint-Norbertus hebben – jammer genoeg – de beslissing genomen om dit jaar geen gedachtenisviering te houden voor de overleden leden, familieleden en sympathisanten.

Als gevolg van het coronavirus laten de huidige omstandigheden ons niet toe om deze viering op een veilige wijze te organiseren.

Toch gaan in deze periode onze gedachten uit naar :

De heer Frans Vermeulen, echtgenoot van Maria Vermeulen

Mevrouw Greet De Vos

De heer Marcel De Buck, partner van Marie-Cécile Naef

De heer Adriaan (Jane) Segers, echtgenoot van Maria Bontenakel

Mevrouw Yolande Carpio Castro, weduwe van José Castro Segura

De heer Herman Van de Paer, echtgenoot van Annie Van Essche

We zullen hen in de viering van **11 november 2021** gedenken, maar via de onderstaande knop kunt u een halfuurtje bezinnend genieten van aangepaste teksten en muziek.

**Drukknop voor de
Muzikale bezinning**

HEER, GEEF HEN DE EEUWIGE RUST

Weet je dat...

...ons bestuur de koppen bij mekaar stak om de repetities terug op te starten.

...ze spijtig genoeg achter de feiten aanliepen, of beter gezegd dat het coronavirus hen in snelheid nam.

...er toen een briefje van onze voorzitter in onze mailbox verscheen, gericht aan de personen binnen onze kring die ouder waren dan 65 jaar; aan de leden met ernstige obesitas; aan de leden met type 2 diabetes, gecombineerd met overgewicht en/of hoge bloeddruk, en/of hoge bloeddruk, en/of hart- en vaataandoeningen en/of nieraandoeningen; aan de leden met ernstige chronische hart- en vaat-, long- of nieraandoeningen; aan de leden met gedaalde immuniteit en/of kanker.

...ook de weinige andere, nog niet geciteerde leden dit bericht ontvingen.

...repeteren zonder mondmasker ook voor de komende periode nog een probleem kan zijn, omdat vele leden dit niet zouden zien zitten.

...het bestuur best eens navraag doet bij de leden om te vragen wie het ziet zitten om zonder mondmasker te repeteren.

...vele leden niet inzien dat het repeteren met een mondmasker zo zijn voordelen heeft:

- ...in dat geval het gezicht grotendeels bedekt is, wat in bepaalde gevallen het zicht voor de andere koorleden veel aangener maakt;
- ...daardoor de schelheid van de eerste tenoren wordt getemperd, zodat ook andere stemmen beter tot hun recht komen;
- ...je dan tevens minder hoort dat de bassen verkeerd inzetten;
- ...ook de dirigent daardoor niet door heeft wie er nu weer aan het praten is, in plaats van te luisteren naar de andere stemmen;
- ...daardoor de dirigent geen controle heeft om te zien of de mondstand nu al dan niet correct is.

...een afspraakje maken met jouw kinderen, met jouw burens, met goede vrienden en hen 's morgens een aangepaste boodschap zenden, zodat ook zij met gerust gemoed aan hun dag kunnen beginnen, een kleine inspanning vergt en het is bovendien gratis.

...er altijd nieuws te halen is bij de activiteiten van de Sint-Anna-ten-Drieënkerk op Linkeroever. Onder de rubriek 'aan het woord' halen ze om 20u enkele interessante mensen voor de microfoon: op 12 november is dat Stijn Coninx, op 19 november Bruno De Wever, op 26 november: Marc Van de Looverbosch. Helaas moesten ook deze boeiend ogende vertellingen wegens de Corona-maatregelen verplaatst worden naar de lente 2021.

...Kristiaan Pipijn, directeur van de basisschool De Toermalijn (het vroegere Sint-Norbertus), vanaf 2 november start aan een nieuwe uitdaging, die buiten de school ligt. Hij maakt zich sterk dat het schoolbestuur tegen 9 november een opvolger zal aangeduid hebben.

...Veerle Janssens, de dochter van onze vroegere dirigent Karel Janssens, al aan een vierde editie toe is van haar boek 'Vrouw aan de piano' (uitgeverij Vrijdag), vol verhalen over muzikale vrouwen. Nog steeds een aanrader!

...één van onze oudste supporters, Louis Coremans (vader van dirigent Marc Coremans), zich niet alleen liet overhalen om een hoorapparaat aan te schaffen, maar ook om van woning te veranderen. Zijn welgevormde stem is voortaan voor hopelijk nog vele jaren te horen op kamer 138 van woonzorgcentrum Bloemenveld (Klaproosstraat 50 in 2610 Wilrijk).

Gezocht: Guy Davidson

Wat we wél weten:

...ons trouw lid in de missen, Guy Davidson, leeft nog

...hij woont tegenwoordig in het woonzorgcentrum De Pelikaan, vlakbij zijn 'geliefde' Bosuilstadion in Deurne

...hij is er gekend omdat hij er af en toe piano speelt

...hij kan niet bezocht worden ("dat is alleen voorbehouden aan één vaste vertrouwenspersoon van hem")

Wat we niet weten:

...hij is verhuisd van kamer, maar niet naar welke kamer ("dat mogen we niet zeggen, meneer")

...hij kan telefonisch bereikt worden ("dat nummer mogen we U niet geven meneer, dat is privacy")

DUS: Guy, als je dit leest, geef eens een belletje aan één van de bestuursleden of aan de verantwoordelijke uitgever van Eigen Krabbels, je hebt de nummers!

Johan Van Asch

Verzekeringsmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

ZWK wijkt nooit behalve voor Corona

Wat weten we niet:

Wat weten we wel:

ZWK wijkt nooit

Zondag 23 mei 2021

RADESKE – 50 jaar + 1

Werkten mee aan dit nummer:

Luc Korthout, Karel de Colvenaer, Tony Ah Munn, Harry Neel, Jenny Backx, Ludo Engelen, Guido De Graeve, Johan Clerckx, Marcel Coppens (v.u.)